

РЕШЕНИЕ

№ 303

гр. София, 18.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 15.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **3317** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 27, ал. 2 от Закона за правната помощ (ЗПП).

Образувано е по жалба на Б. М. Ц. , против Решение № 19-207-1490/01.02.2021 г., издадено от Председателя на Националното бюро за правна помощ, с което е прекратена предоставената му правна помощ.

Жалбоподателят Б. М. Ц. оспорва административния акт като незаконосъобразен. Жалбоподателят поддържа, че постановеното прекратяване на предоставената му правна помощ е необосновано от фактическа и правна страна. Оспорва наличието на посочените в обжалваното решение материалноправни основания за възприетото административно решение за прекратяване на правната помощ. Не отрича, че му е предоставена правна помощ под формата на консултация, но твърди, че не е бил консултиран правилно. Позовава се на изказване на министъра на правосъдието, направено по повод на подадена от него жалба, че има данни за извършено престъпление. Въпреки това, прокуратурата е отказала да образува наказателно производство, а поради прекратената правна помощ жалбоподателят не е успял да обжалва постановлението за отказ. Жалбоподателят моли обжалваното решение за прекратяване на правната помощ да бъде отменено и такава да му бъде предоставена отново, за да обжалва постановлението на прокуратурата.

Ответникът по жалбата - Председателят на Националното бюро за правна помощ - [населено място], чрез пълномощника си по делото, оспорва жалбата като

неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Поддържа, че оспореният административен акт е правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административно-правния спор:

Б. М. Ц., ЕГН [ЕГН] , със заявление вх. № 19-207-1490 от 07.10.2019г. до председателя на Националното бюро за правна помощ, е поискал предоставянето на правна помощ.

Въз основа на посоченото заявление в Националното бюро за правна помощ (НБПП) е образувано административно производство и с решение № 369 от 14.10.2019г. на председателя на НБПП на Ц. е предоставена правна помощ под формата на консултация, а при доказан правен интерес и подготовка на документи - за завеждане на дело за измама.

С Решение № 19-207-1490 от 18.11.2019г. на председателя на НБПП адв. В., вписана под № 2330 в НРПП, е назначена да окаже предоставената на Ц. правна помощ.

По молба на заявителя с решение № 19-207-1490 от 08.12.2020г. на председателя на НБПП, адв. В. е заменена с адв. Н. Г. А., вписан под № 3785 в НРПП. С последваща молба вх. № 19-207-1490 от 15.01.2021г. заявителят е поискал адв. А. да бъде заменен с друг адвокат.

С писмо изх. № 19-207-1490 от 25.01.2021г. председателят на НБПП от адв. А. е изискана информация за предоставената от него помощ на лицето Ц. и поспециално дали е провел консултация с него по поставения проблем, както и дали има правни основания за завеждане на дело за измама.

С писмо изх. № 19-207-1490 от 28.01.2021г. в НБПП е получена молба по електронната поща от адв. А., в която същият е посочил, че след предварителна уговорка по телефона, на 21.12.2020г. е провел среща с Б. Ц. и неговата майка, която продължила около час и половина и на която е разискано оплакването на заявителя във връзка с действия на неговата мащеха след смъртта на баща му. Посочил също, че заявителят е изложил неподкрепени от нищо съмнения за неправомерно извършени от трето лице действия с предполагаемо наследствено имущество и че той лично е казал на г-н Ц. и неговата майка, че не вижда основания за изготвяне на сигнал, и че описаните от тях обстоятелства не сочат престъпление.

С оспореното в настоящото съдебно производство Решение № 19-207-1490/01.02.2021 г. , издадено от Председателя на Националното бюро за правна помощ, е прекратена предоставената правна помощ на Б. М. Ц.. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл. 24, т. 1 и т. 2 от Закона за правната помощ, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелството, че предоставената на заявителя в решение № 369 от 14.10.2019г. на председателя на НБПП правна помощ е осъществена в съответствие с посоченото в цитираното решение и не са налице основания за по-нататъшни правни действия по случая.

По делото е допуснато събиране на гласни доказателствени средства чрез разпит в качеството на свидетел на адв. Н. А.. Свидетелят описва хронологията на извършената консултация с лицето Ц.. Излага, че в рамките на проведената среща били представени множество документи, по които той взел становище и в крайна сметка не установил данни за каквото и да е престъпление, така че той да изготви

сигнал и съответно да продължи по-напред с предоставянето на правна помощ. Твърди, че правната помощ на заявителя била за консултация и такава му била предоставена лично от него. Поддържа даденото становище по време на консултацията, че от представените му документи и изложените твърдения не се извличат достатъчно данни за извършено престъпление спрямо заявителя. Това се потвърждава и постановеното по-късно прокурорско постановление за отказ да се образува наказателно производство.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, намира за установено следното:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес, в законово установения преклузивен срок и против индивидуален административен акт по см. на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност по реда на АПК, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваното Решение № 19-207-1490/01.02.2021 г. за прекратяване на предоставена правна помощ е издадено от материално компетентния орган по чл. 27, ал. 2 от ЗПП - Председателят на Националното бюро за правна помощ, в качеството му на орган, постановил Решение № 369 от 14.10.2019 г., с което на основание чл. 25, ал. 2 и чл. 21, т. 1 и т. 2 във вр. с чл. 22, ал. 3 от ЗПП, на Б. М. Ц. е предоставена правна помощ под формата на консултация, а при доказан правен интерес и подготовка на документи за завеждане на дело за измама.

Оспореното решение е постановено в писмена форма, при посочване на възприетите от административния орган като релевантни факти и обстоятелства за обосноваване наличието на материалноправно основание за прекратяване на предоставената на Ц. правна помощ. Изпълнени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за мотивиране на административния акт от фактическа и правна страна.

Съдът не констатира допуснати нарушения на административно-производствените правила при постановяването на обжалвания административен акт, като същият е издаден след като са изяснени всички релевантни факти и обстоятелства от значение за случая. Решение № 19-207-1490/01.02.2021 г. на Председателя на НБПП за прекратяване на предоставената на Б. Ц. правна помощ, е постановено в съответствие и при правилно приложение на материалния закон, като съображенията за това са следните:

Съгласно разпоредбата на чл. 23, ал. 2 от ЗПП, системата за правна помощ освен случаите на задължителна по силата на закона адвокатска защита за осъществяване на процесуално представителство, обхваща и тези, когато обвиняемият, подсъдимият или страната по наказателно, гражданско или административно дело не разполага със средства за заплащане на адвокат, желае да има такъв и интересите на правосъдието изискват това. В чл. 23, ал. 3 и, ал. 4, изр. второ от ЗПП е предвидено, че по граждански и административни дела, респ. за частния обвинител, гражданския ищец, гражданския ответник и частния тъжител, правна помощ се предоставя в случаите, когато въз основа на представени доказателства от съответните компетентни органи, съдът, съответно председателят на

НБПП, прецени, че страната няма средства за заплащане на адвокатско възнаграждение, като решаващият орган формира преценката си като вземе предвид доходите на лицето или неговото семейство; имущественото му състояние, удостоверено с декларация; трудовата заетост; здравословното състояние и възраст, както и други констатирани обстоятелства.

Нормативно определените видове правна помощ са: консултация с оглед постигане на споразумение преди започване на съдопроизводството или за завеждане на дело /чл. 21, т. 1 от ЗПП/; подготовка на документи за завеждане на дело /чл. 21, т. 2 от ЗПП/; процесуално представителство /чл. 21, т. 3 от ЗПП/ и представителство при задържане по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР, по чл. 16а от Закона за митниците и по чл. 124б, ал. 1 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност".

В чл. 24 от ЗПП е регламентирано, че правна помощ по чл. 21, т. 1, 2 и 3 не се предоставя, когато предоставянето на правна помощ не е оправдано от гледна точка на ползата, която тя би донесла на лицето, кандидатстващо за правна помощ /чл. 24, т. 1 от ЗПП/; когато претенцията е очевидно неоснователна, необоснована или недопустима /чл. 24, т. 2 от ЗПП/ и в случаите на търговски дела и данъчни дела по ДОПК, освен ако страната, кандидатстваща за правна помощ, е физическо лице и отговаря на условията за предоставяне на правна помощ /чл. 24, т. 3 от ЗПП/. Съгласно разпоредбата на чл. 27, ал. 1 от ЗПП лицето, на което е предоставена правна помощ, е длъжно да уведоми незабавно органа по чл. 25, ал. 1 или, ал. 2 за промени в обстоятелствата, на които се основава предоставянето на помощта, като органът, взел решението за предоставяне на правна помощ, може да я прекрати от момента на настъпване на промяната /чл. 27, ал. 2 от ЗПП/.

Въз основа на посочената по-горе нормативна регламентация следва извода, че предоставянето на правна помощ /извън случаите на задължителна по силата на закона адвокатска защита за осъществяване на процесуално представителство/, е обусловено от кумулативното наличие на две предпоставки - липса на средства за заплащане на адвокатско възнаграждение и интересите на правосъдието да налагат предоставянето на правна помощ. Интересите на правосъдието, като законово установено условие за предоставяне на правна помощ в хипотезата на чл. 23, ал. 2 и, ал. 4, изр. второ от ЗПП, имат за съдържание и цел както премахването на финансовите пречки пред лицата за достъпа им до съд, така и за осигуряване на възможност за адекватна защита на правата им, съответно за надлежно упражняване на процесуалните възможности, с оглед недопускане на неравенство между страните. Преценката за наличието на това условие включва и преценка дали предоставянето на правна помощ е оправдано от гледна точка на ползата, която тя би донесла на лицето, кандидатстващо за правна помощ и дали претенцията на лицето не е очевидно неоснователна, необоснована или недопустима. По аргумент от разпоредбите на чл. 27, ал. 1 и, ал. 2 от ЗПП, обуславящите предоставянето на правна помощ обстоятелства, следва да са налице не само към момента на постановяване на акта за предоставяне на правна помощ - наличието на обстоятелствата, на които се основава предоставянето на помощта, е релевантно не само за възникването, но и за съществуването на правото на правна помощ, предоставяна по реда и на основание ЗПП. Следователно отпадането, след постановяването на акт за предоставяне на правна помощ, на някое от предвидените в чл. 23, ал. 2 от ЗПП материалноправни условия за предоставянето на помощта, представлява основание за прекратяване предоставянето на правна помощ, от момента на настъпване промяна на

обстоятелствата, послужили като основание за нейното предоставяне.

В случая от събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява, че жалбоподателят в настоящото производство – Б. М. Ц., е бил консултиран от адв.А. относно наличието на основания за подготовка на документи за завеждането на дело. Въз основа на подадена молба до Националното бюро за правна помощ за предоставяне на правна помощ, и с Решение № 369 от 14.10.2019 г. на Председателя на НБПП, на основание чл. 25, ал. 2 и чл. 21, т. 1 и т. 2 във вр. с чл. 22, ал. 3 от ЗПП, на Ц. е предоставена правна помощ под формата на консултация. За осъществяване на предоставената правна помощ първоначално е бил определен и назначен адв. В., заменена с последващо решение на Председателя на НБПП адвокат А. в регистъра на НБПП. От представените по делото доказателства се установява, че на 21.12. 2020г. адв. А. е провел устна консултация с жалбоподателя, като е извършил и проверка въз основа на предоставените му документи за това необходимо ли е да се изготви сигнал за извършено престъпление. След подробен анализ в крайна сметка същият не установил данни за каквото и да е престъпление, така че той да изготви сигнал и съответно да продължи по-напред с предоставянето на правна помощ, тъй като твърденията на Ц. останали неподкрепени с никакви доказателства и факти. В този смисъл на практика предметът на предоставената правна помощ по чл. 21, т. 1 и т. 2 от ЗПП, съдът намира за изчерпан. След като обемът и обхватът на предоставената на лицето правна помощ, са включвали консултация и евентуално при доказан правен интерес подготовка на документи за завеждане на дело, очевидно с приключването на консултацията между адвоката и жалбоподателя, предоставената правна помощ се явява осъществена и липсва каквото и да е било фактическо и правно основание да бъде продължавано предоставянето на правна помощ със същия предмет и обхват. В този смисъл след осъществените между адв. А. и заявителя Ц., среща и консултаци, във връзка с което е предоставена правната помощ, същата се прекратява поради липса на други правни действия, които следва и които могат да бъдат извършени в рамките на това производство т.е интересите на правосъдието не изискват продължаване предоставянето на помощта.

Предвид така установените по делото факти съдът намира, че Председателят на Националното бюро за правна помощ обосновано е приел, че проявлението на обстоятелствата по чл. 24, т. 1 и т. 2 от ЗПП съставлява основание за прекратяване на предоставената на Б. М. Ц. правна помощ. В този смисъл оспореният административен акт се явява постановен в съответствие и при правилно приложение на материалния закон.

Обжалваното решение за прекратяване на предоставена правна помощ не противоречи и на целта на ЗПП - да гарантира равен достъп на лицата до правосъдие чрез осигуряване и предоставяне на ефективна правна помощ. Съдържанието на тази законова регламентирана цел се свързва с предоставяне на финансирана от държавата и осъществявана от адвокати правна помощ с оглед премахването на финансовите пречки пред лицата за достъпа им до съд и за осигуряване на възможност за защита на техните права и интереси, поради което и предвид разпоредбата на чл. 24, т. 1 и т. 2 от ЗПП не се явява несъответно на целта на закона прекратяването на предоставена правна помощ, когато нейното предоставяне не е оправдано от гледна точка на ползата, която тя би донесла на лицето и когато претенцията е очевидно неоснователна, необоснована или недопустима, както е в случая.

За пълнота на изложението и във връзка със заявеното от жалбоподателя в съдебно

заседание искане за ползване на правна помощ за водене на други производства /обжалване на постановление за отказ да се образува досъдебно производство от 22.12.2020/, следва да се отбележи, че предоставянето на правна помощ е винаги във връзка с конкретен правен спор и с конкретно дело. В този смисъл претенциите на лицето не са основание за продължаване предоставянето на правна помощ. Оспореният акт е за прекратяване на правната помощ под формата на консултация и в рамките на това производство съдът не може да обсъжда предпоставките за предоставяне на правна помощ за друго процесуално действие, след като жалбоподателят няма подаване такова заявление до НБПП.

С оглед на изложеното съдът приема, че обжалваното решение, като издадено от компетентен орган и в предвидената от закона форма, постановено в съответствие с материалноправните разпоредби, на които се основава, при спазване на административно-производствените правила и съобразяване с целта на закона, е правилно и законосъобразно. Жалбата се явява неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.4 АПК разноските остават за жалбоподателя така, както са направени и следва да бъде уважено искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Последното съдът определя на 100 лв. съобразно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съгласно чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), субсидиарно приложим на основание чл.144 АПК.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. М. Ц. с ЕГН [ЕГН], против Решение № 19-207-1490/01.02.2021 г., издадено от Председателя на Националното бюро за правна помощ.

ОСЪЖДА Б. М. Ц., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Националното бюро за правна помощ сумата 100 (сто) лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: